

pe care aveau apoi să le întâlnească în propria lor carieră. Exigent și riguros, Nicolae Racu și-a pus amprenta asupra unei bune părți a istoriei Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti, devenind un model atât pentru elevi cât și pentru generațiile de profesori ce s-au succedat în liceu.

Veritabil simbol al Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti, Nicolae Racu este de ani buni și un colaborator apropiat al proiectului *Clasic e fantastic* inițiat de muzicologul Cristina Bohaciu Sârbu în cadrul stagiunii Filarmonicii bucureștene, având apariții constante alături de Orchestra Colegiului. În semn de apreciere pentru activitatea sa didactică și profesională, concertul de duminică, 18 februarie 2018, a fost dedicat aniversării celor cincizeci de ani de continuă aplecare spre formarea tinerilor muzicieni în cadrul Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti. Programat la orele prânzului, concertul a constituit și un bun prilej de promovare a muzicii românești printre reprezentanții tinerei generații aflați atât pe scenă cât și printre spectatorii din Sala Mare a Ateneului Român, afișul acestuia propunând exclusiv lucrări ale unor compozitori autohtoni. Astfel, manifestarea, precedată de un scurt *laudatio* al directorului Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti, Florian Nemeș, a debutat cu *Mica suită* pentru orchestră de coarde de Vasile Timiș, o lucrare impregnată de melosul popular românesc prezentată într-o versiune echilibrată și bine articulată de Orchestra Colegiului Dinu Lipatti la pupitrul căreia s-a aflat chiar Nicolae Racu. A urmat apoi partea I din *Concertino în stil clasic* pentru pian și orchestră de Dinu Lipatti, ce i-a adus pe scenă pe tânărul Luca Rusu și pe Andrei Ștefan Racu, acesta preluând ștafeta conducerii orchestrei Colegiului de la tatăl său. Versiunea propusă a fost una de ținută, în care am

remarcat sensibilitatea artistică și eleganța frazărilor dovedite de Luca Rusu, fost elev al Colegiului Dinu Lipatti, dar și autoritatea cu care a Andrei Ștefan Racu a condus orchestra în formula de acompaniament a solistului. Concertul a continuat cu două momente de virtuozitate ale orchestrei etalate în partea a III-a, Rondo, a *Concertului pentru orchestră de coarde* de Paul Constantinescu și în spectaculoasa *Hora mărtișorului* de Grigoraș Dinicu, unde am remarcat și certele calități vocale ale solistei Irina Sârbu, ce a adus parfumul muzicii jazz în cadrul evenimentului. După o variantă bine realizată a Rapsodiei Române nr.1 de George Enescu, în care temele de sorginte folclorică au fost evidențiate inspirat de membrii ansamblului și de dirijorul Andrei Ștefan Racu, evenimentul aniversar dedicat lui Nicolae Racu s-a încheiat cu două momente vocal-simfonice în care orchestrei i s-a alăturat și Corul Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti, pregătit de profesorul Lăcrămioara Pauliuc. Aflate sub bagheta lui Nicolae Racu, Corul și Orchestra Colegiului au interpretat Corul final din *Oratoriul bizantin de Paști* de Paul Constantinescu și două coruri din opereta *Crai Nou* de Ciprian Porumbescu, în

cadrul acestor lucrări evidențiindu-se buna pregătire a corului dar și coeziunea dintre cele două ansambluri.

Încheiat într-o atmosferă sărbătorească, evenimentul de duminică s-a constituit pe de o parte într-un frumos omagiu adus unuia dintre dascălii de prestigiu ai unuia dintre cele mai importante licee de muzică din țara noastră, iar pe de alta într-o pledoarie pentru muzica românească la început de an centenar.

Mădălin Alexandru STĂNESCU

Reverență pentru ARCHAËUS

Fac parte dintre cei care au avut privilegiul și bucuria de a aprecia – pe parcursul a peste un sfert de secol – efortul neîntrerupt al lui Liviu și al Rodicăi Dănceanu, al Ancăi Vartolomei, al lui Marius Lăcraru și al celorlalți "Archae-i" de a pune în lumină fenomenologia muzicală contemporană și de a "provoca" spectatorii să-i cerceteze

Archaeus - Ana Radu, Anca Vartolomei, Rodica Dănceanu, Marius Lăcraru, Sorin Rotaru, Șerban Novac, Mircea Pădurariu, Ion Nedelciu

trăsăturile caracteristice. Cei care li s-au alăturat de-a lungul anilor – Șerban Novac, Ion Nedelciu, Sorin Rotaru și, în formula cea mai recentă, Ana Radu – au adus un plus de har și prosepțime deja binecunoscutului septet instrumental asumat ca "atelier de muzică nouă", care interpretase deja, până în 2017, mai mult de 700 lucrări.

Incontestabil autor conceptual al ascensiunii ansamblului, compozitorul Liviu Dănceanu a adus permanent în atenția auditoriului titluri noi, a lansat tineri creatori, și-a propus – și a reușit, cu succes – să proiecteze, în cadrul fiecărui concert susținut de **Archaeus**, o sumă de repere privind varietatea stilistică a dez-limitării *cool* culturale care ne amprentează existența. Ultimul eveniment de acest gen coordonat de Liviu Dănceanu – seara finală a Festivalului Internațional MERIDIAN, Zilele SNR-SIMC 2017 – a fost gândit ca o expunere sonoră a nu mai puțin de șapte lucrări în primă audiție absolută, lucrări care au cedat ulterior locul unui absolut îndreptățit omagiu muzical adus dispariției compozitorului, prin prezentarea unor extrase simbolice din creația sa.

Cu firească emoție, în seara de 19 februarie 2018 și în aceeași ambianță a sălii "George Enescu" a U.N.M.B., pianista Rodica Dănceanu, cellista Anca Vartolomei, oboista Ana Radu, clarinetistul Ion Nedelciu, fagotistul Șerban Novac, percuționistul Sorin Rotaru și violonistul Marius Lăcraru conduși de dirijorul Mircea Pădurariu au readus în discuție trei dintre acele prime audiții programate inițial în **MERIDIAN: Muzică Arhaică** de Lucian Zbarcea, *Cinci piese pentru Archaeus* de Vladimir Beleaev și *Archaeus MMXVII* de Laurențiu Ganea, acestora adăugându-le două opusuri remarcabile semnate de Dan Dediu – *Apfelwurmer VI* – și Liviu Dănceanu – *History 2*.

În fapt, parafrazând titlul ultimei piese, partiturile alese de **Archaeus** au întrupat sonor "povești" purtând amprenta unui anumit spațiu-oglină de trăiri interioare, care s-a materializat în arhitecturi expresive dintre cele mai diverse. Influențată, în spirit și literă, de *ground*-ul unor muzici tradiționale clar personalizate precum cea românească și cea indoneziană, lucrarea lui Lucian Zbarcea a imaginat cu inteligență o fuziune pertinentă între cele două tipuri de organizare microstructurală și sintactică, ipostaziate prin ethosuri specifice, precum și între universuri timbrale particularizate ca flautul balinezian "Suling Gambuh" și cavalul românesc. Cele *Cinci piese pentru Archaeus* semnate de Vladimir Beleaev au alcătuit un puzzle de schițe miniaturale al căror demers constructiv – de o poeticitate aparte, cea a simplității neostentative – poartă amprenta autorului. În *Archaeus MMXVII* – o lucrare al cărei proces de gestație s-a extins pe parcursul unui an, Laurențiu Ganea s-a racordat la acea dimensiune epică ce-i este proprie, proiectată "dincolo" de efemeritatea unui anumit timp și spațiu. Dificultatea punerii sale în pagină

History 2 ni s-a redezvăluit din perspectivă semantică, sub forma aceluși comentariu subtil și concis, de o impresionantă acuitate, asupra entropiei stilistice contemporane.

Nu doar pentru acest concert și sutele de apariții scenice care l-au precedat în cei peste treizeci și doi de ani de performanță interpretativă, ci și pentru cele care le vor urma cu siguranță la același nivel de exigență profesională și de permanentă sondare a orizontului cultural, reverență, **ARCHAEUS!**

Loredana BALTAZAR

Program atractiv cântat cu dăruire

La sala mică a Ateneului Român, în cadrul "Concertelor de Marți" dedicat tinerilor instrumentiști de excepție în plină afirmare, am ascultat în 20 Februarie 2018 într-un program cameral, pe tânăra și foarte talentată violonistă Alexandra Bobeico împreună cu pianista mereu prezentă, cu eficiență, în sălile de concert, Clementina Ristea Ciucu.

Programul a fost superb, cu mare încărcare interpretativă stilistică instrumentală, cuprinzând *Sonata KV 301 în Sol major* de W.A. Mozart, *Sonata op. 47 în La major "Kreutzer"* de L. van Beethoven și *Sonata nr. 3 op. 45 în do minor* de E. Grieg.

Ca piesă de virtuozitate cele două interprete au cântat în final o piesă de caracter: studiul în formă de vals de C. Saint-Saëns, în prelucrarea marelui violonist E. Ysaÿe.

Acest program, foarte dens și ca solicitare instrumentală, prezentat fără pauză, este o piatră de încercare pentru orice tânăr la începuturile carierei, dar Alexandra Bobeico, prin pasiunea talentului și perfectul control instrumental, a realizat o contopire maximă cu cerințele partiturii și scriitura pianistică creând, împreună cu pianista Clementina Ristea, momente de artă interpretativă de referință, cu mare impact asupra publicului.

În cele mai reușite momente sunetul cald și înaripat al viorii împreună, sau în dialog cu partitura complexă a pianului au creat avântul dramatic sau liniștitor, povestitor al primei mișcări în *Sonata* de Grieg, mângâierea cântecului de leagăn din partea a doua a aceleiași sonate și implicarea în ritmurile accentuate și temperamentale ale celei de a treia mișcări.

În alt stil și registru interpretativ *Sonata "Kreutzer"* cere, prin complexitatea scriiturii, nenumărate schimbări de tușeu pianistic de culoare a sunetului, sau vibrato-ului violonistului, evident fără o excesivă romantizare, dar cu imaginație pentru fiecare diferențiere de expresie.

Limpezimea amănuntelor se va adăuga, cu timpul, prin aprofundare.

În debutul concertului, *Sonata* de W.A. Mozart a fost cântată cu grația, gingășia și naturalețea proprie lucrărilor mai timpurii, încă neatinse de dramatismul celor de maturitate, iar în încheierea concertului, *Studiul în formă de vals* de Sains-Saens – Ysaÿe ne-a adus tuturor dorința de a le reasculta pe cele două interprete și de a urmări cu încredere și așteptare evoluția tinerei artiste Alexandra Bobeico.

Cornelia BRONZETTI

din punct de vedere interpretativ – similară cu cea a piesei lui Dan Dediu, *Apfelwurmer* – a pus la încercare, întrucâtva, bagheta dirijorală, gestică deosebit de precisă și eficientă a lui Mircea Pădurariu reușind nu doar să confere, la nivel tehnic, unitate și acuratețe fiecărui reper din program ci, mai ales, să detalieze aspectele originale ale construcțiilor componistice. Încadrabile în arsenalul plurivalent postmodern, ultimele momente ale seriei – aparținând lui Dan Dediu și Liviu Dănceanu – s-au constituit în veritabile scenarii dramatice, centrate pe individualitatea unor personaje instrumentale autodefinite prin evoluția graduală a propriilor parametri sonori; mai mult decât atât,